

... alebo pripomenutie si, o čom to je, byť kresťanom, aký zmysel a cieľ všetko to má.

BOŽIE SLOVO:

(Zjv 3, 7-11)

Čítanie zo Zjavenia sv. apoštola Jána: *Anjelovi filadelfskej cirkvi napíše: Toto hovorí Svätý, Pravdivý, ktorý má Dávidov kľúč; keď on otvára, nik nezavrie, a keď zatvára, nik neatvorí: ⁸ Poznáš tvoje skutky - hľa, nechaj som pred tebou otvorené dvere, ktoré nik nemôže zavrieť - , že máš málo sily, no zachoval si moje slovo a nezaprel si moje meno. ⁹ Hľa, dám ti zo satanovej synagógy tých, čo hovoria, že sú židia, a nie sú, ale luhajú. Hľa, spôsobím, že prídu a poklonia sa pred tvojimi nohami a poznajú, že ťa milujem. ¹⁰ Preto, že si zachoval moje slovo a vytrval si, aj ja ťa ochránim pred hodinou skúšky, ktorá príde na celý svet a preskúša obyvateľov zeme. ¹¹ Pridem čoskoro. Drž sa toho, čo máš, aby ti nik nevzal veniec.. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy č. 264, 286, 318, 337)

Budú to už dva roky, čo pápež František zvolal a pozval celú Cirkev, všetko Boží ľud – aj nás – na Synodu o synodalite – o tom, ako spoločne na tejto ceste ako Boží ľud putovať. Farnosti vytvárali svoje vlastné syntézy (súhrny) odpovedí na synodálne témy a otázky. Tie potom zhrnula diecéza do svojej syntézy a tie zase zhrnuli jednotlivé národné konferencie biskupov. Nasledovali kontinentálne fázy synody a nakoniec sa z tohto všetkého zrodilo *Instrumentum laboris*, pracovný dokument, ktorým sa bude zaoberať na celosvetovej úrovni Synoda biskupov v októbri 2023 a 2024. Môžeme sa teda vďaka tomuto dokumentu vrátiť k témam, ktorými sme sa už zaoberali. Ako samo *instrumentum* začína a zhrňuje: „Boží ľud sa vydal na cestu od chvíle, keď pápež František zvolal v októbri 2021 celú cirkev k synóde. Miestne cirkvi po celom svete začali konzultáciu Božieho ľudu, počnúc základnou otázkou formulovanou v č. 2 Pripravného dokumentu, a to od svojej zásadnej a základnej úrovne: „Ako sa realizuje toto ‚spoločné putovanie‘, ktoré sa dnes odohráva na rôznych úrovniach (od miestnej až po univerzálnu), ktoré umožňuje cirkvi hlásať evanjelium v súlade s poslaním, ktoré jej bolo zverené; ak akým krokom nás Duch vyzýva, aby sme rástli ako synodálna cirkev?““ (IL1). Na Synode spoločne riešime spôsob, akým po tejto ceste putovať. Kým sa však k výsledkom, ktoré *Instrumentum laboris* zhrňuje, dostaneme, pripomeňme si, o čom sama táto naša cesta je!

Dnešné úvodné Božie slovo nám znovu pripomenulo, čím ako Cirkev sme: *učeníci* na ceste od hriechu do stavu svätosti a zbožštenia, a súčasne *misionári*, poslani do celého sveta, aby všetkým ľuďom sprostredkovali toto Božie pozvanie ku Kristovi. Tieto dve veci nás robia katolíkmami. Kristus prišiel na zem ustanoviť Kráľovstvo, čiže vzťahy a spôsob života, v „ktorých prebýva spravodlivosť“ (2Pt 3, 13). Tento stav a toto spoločenstvo sa volá Cirkev, „ľud zhromaždený jednotou Otca a Syna a Duchu Svätého“ (Gaudium et spes 4). Jej cieľom a zmyslom je premeniť ľudí na synov a dcéry Boha. Z Božej strany sa to deje *sviatosťami*, z našej *učeníctvom*.

Podstatou *učeníctva* je navykanie si na nový stav synov a dcér Boha, na novú situáciu, keď sme členmi Domácnosti Boha a na novú perspektívu, keď pozemský život je len malý (hoci dôležitý) úvod do skutočného života bohov v Bohu, vo Večnosti. Výsledkom tohto navykania si je *hesychia*, uvoľnenosť a sloboda od sveta a hriechu, ktorá nás robí nielen schopnými dokonalého dobra a lásky, ale spôsobuje, že je to pre nás prirodzené a normálne. Toto *dobro* a táto *láska* v sebe zahŕňajú aj poslanie ísť ku všetkým ľuďom a deliť sa s nimi o tento Dar.

Preto sme aj *misionármi*. Pretože nie je možné žiť Život Boha, ktorým je Láska a Dobro - a byť ľahostajní voči ľuďom naokolo, ktorí stále žijú mizériu sveta, plnú bolesti, utrpenia, zla a beznádeje. Mať a poznať na toto všetko liek a nemať v sebe spaľujúcu túžbu zachrániť ak nie všetkých, tak aspoň čo najviac. Preto pápež Pavol VI. hovorí, že „*kto prijal evanjelium, stáva sa nakoniec aj sám jeho ohlasovateľom. V tom spočíva dôkaz pravdivosti evanjelizácie. Je to akýsi skúšobný kameň. Nie je totiž možné, aby niekto prijal Božie slovo a uveril v Božie kráľovstvo a nestal by sa jeho svedkom a hlásateľom*“ (Evangelií nuntiandi 24). Kto nie je misionár, nie je ani učeník, pretože dáva najavo, že postojte, život a konanie Boha, ktorý „*pre nás ľudí a pre našu spásu zostúpil z nebies a mocou Duchu Svätého vzal si telo z Márie Panny a stal sa človekom, za nás bol aj ukrižovaný za vlády Poncia Piláta*“ (Nicejské vyznanie viery), sú nám cudzie, neučíme sa im, nenasledujeme ich a nežijeme ich. Kvôli učeníctvu sme misionári, lebo túžime deliť sa s tým, čomu sa učíme a čo zakúšame, na čo si stále viac navykáme v Božom Kráľovstve, v Cirkvi, Božej Domácnosti. A aj kvôli misii sme učeníci, lebo túžime stále viac a lepšie a čistejšie odovzdávať umenie Božieho Života a skutočnosť Vykúpenia všetkým ľuďom naokolo. Čo teda bude v jadre nášho kresťanského života?

1) *Učenie sa* - od štúdia cez rozjímanie až po vnútornú modlitbu, kde v prvom poznávame, v druhom prijímame a v treťom zažívame a hľadáme na to, čo nám Pán dáva.

2) *Tréning v malej komunite*, keď sa učíme prijímať a milovať jeden druhého a spoločne žiť jeden s druhým, aby sme si navykli na seba a na spoločenstvo lásky, lebo túžime byť Božou Domácnosťou a Rodinou a žiť takto spoločne navždy, naveky! Prosto sa máme radi, milujeme jeden druhého a logicky túžime byť spolu, túžime tráviť spolu čas, koľko sa len dá, lebo nám je spolu dobre. A ak ešte úplne nie? Potom prichádza to ďalšie:

3) *Zdieľanie sa* - napríklad cez *revíziu života*, kde si pomáhame navzájom hodnotiť svoj život obzvlášť zlyhania a chyby a nedostatky, aby sme vo svetle Evanjelia a novej situácie, v ktorej už ako deti Boha žijeme, odhalili, kde ešte sa skrýva nejaké Ego, žiadostivosť, strach a pomáhali si navzájom odstrániť ich, aby sme si „*poslušnosťou pravde... očistili duše, aby ste mali bratskú lásku bez pokrytectva*“ (1Pt 1, 22). Veď v novej situácii, v ktorej už ako deti Boha v Jeho Domácnosti žijeme, niet už miesta ani dôvodu pre žiadostivosť po čomkoľvek pozemskom, pre strach z čohokoľvek na Nebi či na zemi, niet tu viac miesta pre pýchu, lakomstvo, závisť ani nepriateľstvo ani nič podobné. A ak to v nás ešte pretrváva, pomáhame si objaviť kde a ako a prečo, aby sme vierou mohli vymiesť tieto zbytky starého človeka a sveta z nás, ako hovorí Písmo, že „*všetko, čo sa narodilo z Boha,*

premáha svet. A tým víťazstvom, ktoré premošlo svet, je naša viera“ (1Jn 5, 4).

4) *Misia*, keď spoločne pracujeme na tom, aby sa „*spasiteľné úmysly Božie čím ďalej tým viac uskutočňovali všade na svete na všetkých ľuďoch všetkých čias*“ (Lumen gentium 33).

Preto aj stretnutia, na ktorých sa vo farnosti v malých spoločenstvách schádzame, majú popri spoločnej modlitbe tieto tri hlavné body: *vyučovanie* Evanjeliu; *vzájomnú pomoc*, podporu a riešenie problémov pomocou zdieľania sa a revízie života; a nakoniec *misiiu*, pretože spoločenstvo je nástrojom aj misie a aj nášho zdokonaľovania sa v umení konať ju.

A spoločný život, spoločné konanie je potom praxou, tréningom a súčasne aj cieľom, kde toto všetko uvádzame do praxe. Veď o toto nám ako učeníkom ide: o svätosť, čiže *dokonalosť v láske!* Chápeme? Zmyslom a cieľom nášho života je *zamilovať si* týchto ľudí, bratov a sestry, Božiu Domácnosť - a odstrániť a prekonať všetko, čo to akokoľvek obmedzuje alebo tomu bráni! Inak by sme sa sami spasiť nemohli! Ostali by sme týmito prekážkami vydelení z Neba!

O toto nám preto ide: celým srdcom si ich *zamilovať* a obľúbiť. Nielen kvôli sebe (pretože toto je podstata a život Boha i Jeho detí: dokonalá láska!), ale aj kvôli nim, pretože sme ich vo viere a skrze Duchu uvideli a spoznali takých, akí sú - ako to trefne opisuje Richard Bach vo svojej *Čajke*: „*Zrazu ich na okamih všetkých videl takých, akí sú v skutočnosti a to, čo videl, si nielen obľúbil, ale dokonca zamiloval*“ - pretože akokoľvek navonok môžu pre hriech vyzerat' hlúpi a otravní a zlí a podlí a malicherní a sebeckí, vnútri sú tým, čím sú: nádherné obrazy Boha určené na večnú Slávu, na zbožštenie sa v Bohu!

A aké vzrušenie, aké dobrodružstvo, aká radosť a uspokojenie, keď ako nejakí *archeológovia* Boha postupne u seba aj u nich odstraňujeme tieto nánosy a špinu hriechu a odkrývame túto krásu - a do *atelieru* Cirkvi nám zatiaľ pribúdajú stále nové a nové navonok špinavé a škaredé, ale vo vnútri neopísateľne krásne ľudské „*exponáty*“!

Toto je naša cesta – a synodalita spôsob, ako po nej spoločne ísť!